

När en film olagligen har laddats upp på en plattform på internet såsom YouTube kan rättighetshavaren, med stöd av direktivet om säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter, endast kräva att den som driver plattformen ska lämna ut den aktuella användarens postadress, men inte dennes e-postadress, IP-adress eller telefonnummer

Genom domen Constantin Film Verleih (C-264/19), meddelad den 9 juli 2020, slog domstolen fast att när en film har laddats upp på en videoplattform på internet utan rättighetshavarens samtycke medför direktiv 2004/48¹ inte någon skyldighet för de rättsliga myndigheterna att förplikta den som driver videoplattformen att lämna ut e-postadressen, IP-adressen eller telefonnumret till den användare som laddat upp den omtvistade filmen. I direktivet föreskrivs att information om "adressen" till personer som gjort intrång i en immateriell rättighet ska lämnas, och härmed avses endast postadressen.

Under 2013 och 2014 laddades filmerna *Parker* och *Scary Movie 5* upp på videoplattformen YouTube utan samtycke från Constantin Film Verleih, som innehar exklusiv nyttjanderätt i Tyskland till dessa verk. Filmerna sågs flera tiotusentals gånger. Constantin Film Verleih begärde således att YouTube och Google, som är Youtubes moderbolag och som användarna måste registrera ett användarkonto hos, skulle lämna ut viss information om varje användare som laddat upp dessa verk. Båda bolagen vägrade att lämna ut någon information om sina användare till Constantin Film Verleih, i synnerhet information om deras e-postadresser och telefonnummer, samt de IP-adresser som använts såväl vid uppladdningen av de aktuella filerna som vid den senaste inloggningen på deras Google/YouTube-konton.

Utgången av tvisten i det nationella målet berodde på frågan huruvida begreppet "adress", i den mening som avses i direktiv 2004/48, ska förstås så att det omfattar sådan information. I detta direktiv föreskrivs att de rättsliga myndigheterna får besluta att information om ursprung och distributionsnät för varor eller tjänster som gör intrång i en immateriell rättighet ska lämnas. Denna information ska bland annat omfatta "adressen" till producenter, distributörer och leverantörer av intrångsgörande varor eller tjänster.

Domstolen konstaterade inledningsvis att den normala betydelsen av begreppet "adress" endast avser en postadress, det vill säga en viss persons hemvist eller bostad. Detta innebär att när begreppet används utan närmare precisering, såsom i direktiv 2004/48, omfattar det inte e-postadresser, telefonnummer eller IP-adresser. Förarbetena² till direktiv 2004/48 innehåller inte heller några uppgifter som tyder på att begreppet "adress" ska förstås så att det inte enbart avser de åsyftade personernas postadresser, utan även deras e-postadresser, telefonnummer eller IP-adresser. Vidare framgår det vid en granskning av andra unionsrättsakter som avser

¹ Artikel 8.2 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/48/EG av den 29 april 2004 om säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter (EUT L 157, 2004, s. 45, och rättelse i EUT L 195, 2004, s. 16).

² Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om åtgärder och förfaranden för skydd av immaterialrätter av den 30 januari 2003 (KOM(2003) 46 slutlig), Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande av den 29 oktober 2003 (EUT C 32, 2004, s. 15), och Europaparlamentets rapport av den 5 december 2003 (A 5-0468/2003) om detta förslag.

e-postadresser eller IP-adresser, att begreppet "adress" inte används i någon av dessa rättsakter – utan närmare precisering – för att beteckna telefonnummer, IP-adresser eller e-postadresser.

Domstolen fann att denna tolkning är förenlig med det mål som eftersträvas genom den bestämmelse i direktiv 2004/48 som reglerar rätten till information. Med beaktande av den föreskrivna minimiharmoniseringen vad gäller säkerställandet av immateriella rättigheter i allmänhet, är den harmonisering som införts genom denna bestämmelse således begränsad till att avse mycket specifika uppgifter. Denna bestämmelse syftar dessutom till att förena säkerställandet av olika rättigheter, däribland rättighetshavarnas rätt till information och användarnas rätt till skydd av personuppgifter.

Under dessa omständigheter slog domstolen fast att när en användare har laddat upp filer som gör intrång i en immateriell rättighet ska begreppet "adress" i direktiv 2004/48 förstås så, att det inte omfattar användarens e-postadress och telefonnummer, samt den IP-adress som använts för att ladda upp dessa filer eller den IP-adress som användaren använt vid den senaste inloggningen på sitt användarkonto.

Domstolen preciserade emellertid att medlemsstaterna har möjlighet att ge rättighetshavare rätt till mer omfattande information, dock under förutsättning att en skälig avvägning görs mellan de olika grundläggande rättigheter som gör sig gällande och att andra allmänna unionsrättsliga principer, såsom proportionalitetsprincipen, iakttas.

PÅPEKANDE: Begäran om förhandsavgörande gör det möjligt för domstolarna i medlemsstaterna att, i ett mål som pågår vid dem, vända sig till EU-domstolen med frågor om tolkningen av unionsrätten eller om giltigheten av en unionsrättsakt. Domstolen avgör inte målet vid den nationella domstolen. Det är den nationella domstolen som ska avgöra målet i enlighet med EU-domstolens avgörande. Detta avgörande är på samma sätt bindande för de övriga nationella domstolar där en liknande fråga uppkommer.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia och den är inte bindande för domstolen.

Domen i [fulltext](#) publiceras på webbplatsen CURIA dagen för avkunnandet.

Kontaktperson för press: Gitte Stadler ☎ +352 4303 3127